

ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ καυματοῦν κλίμα εἶχεν ὀρχίσαι ἤδη νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀγῶν αὐτοῦ ἐνέργειαν. Ὅταν δὲ τέλος ἡτοιμάσθη ἡ δίοδος, προῆλθον κλονούμενα τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἁλλου, ἀπὸ τοῦ νεκροθαλασίου ἐκείνου, 23 ἀποτρόπαια φαντάσματα, τὰ ὁποῖα οὐδ' αἱ μητέρες αὐτῶν ἤθελον ἀναγνώρισι. Ὡρύχθη δὲ ἐν τῷ ἅμα βόθρῳ, ἐν ᾧ ἐρρίφθησαν φύρην καὶ κατεχώσθησαν τὰ πτώματα, τὸν ἀριθμὸν 128.

Ταῦτα δὲ πάντα τὰ ὁποῖα μετὰ παρέλευσιν 90 περίπου ἐνιαυτῶν δὲν θυνάμεθα νὰ ἱστορήσωμεν καὶ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν δὲν δύνανται νὰ διεξιέλθωσιν ἀνευ φρίκης, οὐδὲ ἔλεον ἐκίνησαν, οὐδὲ μετάνοιαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ θηριώδους Ναβῶθ, ὅστις δὲν ἐπέβαλε ποινήν τινα εἰς τοὺς φονεῖς, δὲν ἐπέδειξε συμπάθειαν τινα πρὸς τοὺς ἐπιζήταντας. Διότι ἐπέτρεψε μὲν εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἠλπίζετο οὐδὲν, ν' ἀπέλθωσιν· ἀλλὰ πρὸς ὅλους ἐκείνους ἀπ' ὧν προσεδόκα νὰ ἀπολαύσῃ τι, προσεφέρθη μὲ στυγεράν ὀμότητα. Ὁ Ὀλοφύλλος, ὅστις δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ βαδίσῃ, προσήχθη ἐνώπιον τοῦ τυράννου, ὅστις τὸν ἤλεγξε, τὸν ἠκέλησε καὶ τὸν ἀπέπεμψε σιδηροδέτμιον εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας, μετ' ἁλλῶν τινῶν ἐγκρίτων Ἀγγλῶν, περὶ ὧν ὑπώπτευον, ὅτι ἐγνίσκον διήθεν περὶ τῶν θησαυρῶν τῆς ἐταιρείας πλειότερα ἢ ὅσα ἤθελον νὰ ὁμολογήτωσιν. Οἱ ἀνθρώποι οὗτοι, καταβεβλημένοι ὄντες ὑπὸ τῶν παθημάτων τῆς μεγάλης ἐκείνης ἀγωνίας, κατεστάθησαν εἰς ἄθλια τινὰ πῆγματα καὶ ἐτράφησαν μὲ σίτον μόνον καὶ ὕδωρ μεχρινοῦ τελευταῖον αἱ μεσιτεῖαι τῶν γυναικείων συγγενῶν τοῦ Ναβῶθ ἐπέτυχον πῆν ἀπόλυσιν των. Μία μόνη Ἀγγλίς ἐπέζησεν εἰς τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἐν Μιρτχελόκωδη γυναικωνῆτιν τοῦ ἡγεμόνος.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλάδιον).

ΟΙ ΛΟΛ ΥΙΟΙ.

Μικρὸν διήγημα διὰ τὰ παῖδια.

(Συνέχεια. Ἰδέ φυλλάδ. 16)

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ὁ ἡμ. θνήσκει ἡνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς περιέφερον ἐκπεπληγμένους περὶ ἐαυτὸν, καὶ μετὰ ταῦτα καλῶς αὐτοὺς μὲ τὴν χεῖρά του, καὶ χύων χρονοὺς δακρύων.

— Ὁ ψυχὴ τοῦ πατρός μου, ἀνέκραξε μετ' ὀλοφύρμων, ὃ πνεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ μου παρωργισμένον, συγγνώμην, συγγνώμην!

Ἀλλ' ὁ Ἀσσάν βλέπων τὴν μεγάλην παραχὴν τοῦ πνεύματός του καὶ τοῦ σώματός του τὴν ἀδυναμίαν, ἐξῆλθεν ἀμέσως, τῷ ἑσταίῳ δι' ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν ὀλίγον θρηπτικὸν ζωμόν, καὶ ὁ Ἰωνᾶθάν ῥοθήσας αὐτὸν μηχανικῶς, ἐβυθίσθη ἀμέσως εἰς βαθὺν ὕπνον, καὶ μόνον μετὰ ἑξ ὥρας ἐξύπνησεν ἀναλαβὼν ὀλίγας δυνάμεις, καὶ τὸν νοῦν ἡσυχότερος.

— Ποῦ εἶμαι; ἦτον ἡ πρώτη λέξις τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε.

— Εἶσαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἀπήνησεν ὁ Ἀσσάν, λαμβάνων αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Τοῦ ἀδελφοῦ μου! γαί, ἐνθυμούμαι, εἶπεν ὁ Ἰωνᾶθάν συλλέγων τὰς ἰδέας του, τοῦ ἀδελφοῦ μου τὸν ὁποῖον ἐλήστευσα τοῦ ὁποῖου τὴν εὐτυχίαν κατέστρεψα, τὸν ὁποῖον ἠθέλησα νὰ φονεύσω. Μὲ ἡῦρες, ἀδελφέ, κείμενον εἰς τὴν τάφρον τῆς λεωφόρου, καὶ μὲ συνέλαβες διὰ νὰ μὲ παραδώσῃς εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης, νὰ λάβω τὴν ἀμοιβὴν τῶν κακοῦργιῶν μου. Ἐχεις δίκαιον, ἀδελφέ. Ἀλλὰ, μὰ τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας τὰς ὁποίας συνεζήτησαμεν ὡς παιδιὰ, μὰ τὴν ἀ/ἀπην ἣτις μᾶς συνέδεε τότε, ἐν ᾧ σὲ ἐκδικῇ ὁ πόλεμος τοῦ θηρίου, συγχώρησέ με, ὦ Ἀσσάν, καὶ μεσίτευσέ πρὸς τὸν θεὸν καὶ πρὸς τὸν πατέρα ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ μὲ συγχωρήσωσι.

— Μὴ ταραττεσαι, ἀπεκρίθη ἡπίως ὁ Ἀσσάν· ἔχεις ἡσυχίαν ἀκόμη ἀνάγκην. Δὲν βλέπω εἰς σὲ τὸν ἁμαρτήσαντα, ἀλλὰ τὸν κάσχοντα ἀδελφόν. Δὲν σ' ἐλαβα εἰς τὸν οἶκόν μου διὰ νὰ σὲ τιμωρήσω, ἀλλὰ διὰ νὰ σὲ συνδράμω. Εἰπέ με τί σ' ἔφερεν εἰς τὴν ἐλευσίην ταύτην κατὰστασιν, καὶ ἂν θέλῃς νὰ μεταβάλῃς βίον καὶ τύχην, αἱ ἀγκάλαί μου σ' εἶναι πάντοτε ἀνεκταί.

Ὁ Ἰωνᾶθάν ἀκούσας τοὺς γλυκοὺς τούτους λόγους, ὅπου περιέμενε δικαίαν ὀργὴν καὶ ἐκδίκησιν, ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης του, καὶ ῥίρθεις εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔμεινα μακρὰν ὥραν κλαίων πικρῶς· ἐπειτα δὲ εἶπε·

— Ἀσσάν, σὺ ὁ δεῦτερος πατήρ καὶ ὁ εὐεργέτης μου. Μ' ἐσώσας ἀπὸ τὸν θάνατον ἐν ᾧ ἤμην μυρίων θανάτων ἄξιός, σῶσαί με καὶ ἀπὸ ἐμέ αὐτόν, σῶσαί με καὶ ἀπὸ τὴν διαφθορὰν τῆς ψυχῆς μου, καὶ, ἂν δὲν θυνήθης, ἀπόστρεψε τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμὲ καὶ ἄφες με ν' ἀποθάνω ἄγνωστος καὶ περιφρονημένος. Εἶδας ποῦ μ' ἔφερεν ἡ ὀκνηρία, ἡ κακὴ συναναστροφή, ἡ ἀψηφησία μου πρὸς τὰς συμβουλὰς τοῦ πατρός καὶ πρὸς τὸ παράδειγμα σου καὶ τῶν καλητέρων μου, ὥστε καὶ ὡς ληστής νὰ εἰσελθῶ πρὸς σέ, καὶ σχεδὸν φονεὺς νὰ γίνω τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀντὶ νὰ μ' ἐκθέρῃς εἰς καταισχύνην καὶ νὰ μὲ θεατρίτης, ἐπροτίμησας νὰ μὲ ἀφήτῃς ν' ἀρπάσω τὴν περιουσίαν σου, ἔζησας βίον πενίας καὶ στενοχωρίας, διὰ νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶναι κακοῦργος, ἐγὼ δὲ ἤμην κύριος τῶν ἀρπαγέντων σου θησαυρῶν. Ἀλλ' ἡμπορεῖ νὰ εὐδοκιμήτῃ πλοῦτος συνοδευόμενος μὲ κατάρας, ὅχι μὲ εὐλαγίας; Ἀμα σ' ἐλήστευσα, μετέβην εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐκεῖ ἤρχισα μὲ τοὺς οὐτιδανοὺς συντρόφους μου τὴν αὐτὴν πάλιν ζωὴν τῆς παραφόρου ἀσωτίας καὶ τῆς κραιπάλης. ὥστε οἱ θησαυροί μου, καὶ πολλαπλάσιοι ἐάν ἦσαν, ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ ἐξαντληθοῦν ταχύτερον ἢ βραδύτερον, καὶ τότε ἤθελεν ἐπέλθῃ ἡ ἐκδίκητρια τῶν ἐγκλημάτων μου πτωχεία καὶ γυνότης, καὶ ὁ θάνατος τόσοι φοβερώτερος δι' ἐμέ, καθ' ὅσον δὲν εἶχον τὴν γενναιότητα νὰ τὸν ὑπομείνω μὲ καρτερίαν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέπρωτο, πρὸς εὐτυχίαν μου, λέγω τώρα, νὰ περιμείνω πολὺ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Οἱ σύντροφοί τῆς ἐκδικαιότητός μου, οἱ συνεργοί τῶν κακουργημάτων μου, ἀπ' οὗ μετ' ἐμοῦ σὲ ἐλήστευσαν, ἀπεφάσισαν ἐμὲ νὰ ληστεύσωσιν, ἐπειδὴ μεταξὺ κακούργων πίστις δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ. Μίαν ἐμπέραν λοιπὸν μ' ἐμέθυσαν μὲ οἶνον καὶ ὄπιον, καὶ ἐπιπεσόντες κατ' ἐμοῦ μὲ εὐλα καὶ μὲ μαχαίρας, μὲ ἀπῆκαν ἡμιθανῆ εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἔφυγον μὲ τὸν θησαυρόν. Ὅταν συνῆλθα, καὶ ἐνόησα τὸ συμβάν, ἠθέλησα νὰ διώξω τοὺς ληπτάς, ἀλλὰ δὲν ἦτον πλέον καιρός. Ἀλλ' ὑπὸ χειρῶν ἀνόμιων παθὼν ὃ, τ' εἶχον πράξει δι' ἀνόμιων χειρῶν, ὅποιον δίκαιωμα εἶχον νὰ παραποιηθῶ;

Τότε πρῶτον κατὰ πρόσωπον εἶδα τὴν ἐλεεινότητά μου. Ἐστερημένος ὄχι μόνον τοῦ μεγάλου πλούτου, χωρὶς τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ ἦτον βίβανος δι' ἐμὲ, ἀλλὰ μὴ ἔχων οὔτε πῶς ν' ἀγοράσω τῆς ἡμέρας τὸν ἄρτον, οὔτε τὴν ἱκανότητα δι', οὔτε τὴν γενναιοδότητά, οὔτε τὴν δραστηριότητα ἔχων νὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ τὸν κερδήσω, εἶδον ὅτι μ' ἐπεσίμενεν ἀφρευκτὸς θάνατος, καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω ἀπὸ φόβου, διότι αἱ ἐξηχρεωμέναι ψυχαὶ γίνονται καὶ δειλαί. Τότε ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς ὀρθαλμούς μου ἡ ἀχλὺς ἥτις τοὺς ἐσκέπαζε, τότε εἶδα τὴν θέσιν μου καθ' ὅλην τὴν ἀπαίσιόν τῆς ἀλήθειας, καὶ ἔρριξα. Τότε, ἐν ᾧ ἡ πείνα ἐσπάραττε τὰ ἐντόσθιά μου, καὶ τὸ σῶμά μου ἐμάστιζε πυρετός, φρικταὶ ὀπτασίαι ἠγείροντο εἰς τὴν φαντασίαν μου, καὶ πότε εἶδον τὸν πατέρα μου κλαίοντα ὀδυνηρῶς καὶ ἀποσιπῶντα τὴν λευκὴν κόμην του, καὶ κραζόντα πρὸς ἐμὲ, « οὐδὲ τῆς καρδίας μου, αὐτὰ ἤλπιζα ἀπὸ σέ; » πότε εἶδον σὲ ἀνοίγοντά μοι τὰς ἀγκάλας σου καὶ δεχόμενον εἰς τὸ στήθος ἀπὸ τὴν χεῖρά μου βαθεῖαν πληγὴν, καὶ ἀπ' αὐτὴν ἐκρεοῦσας ἀντὶ αἵματος φλόγας, αἵτινες μὲ κατέκαιον! Τότε εἶδα ὅτι εἶμαι μέγας ἐγκληματίας, καὶ τὸ μέτωπόν μου κτυπῶν εἰς τὸ ἔδαφος, « Θεέ μου! ἐκραζόν, ἐν θλάμῃ, ἐν μειδίαμα συγχωρήσεως ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου, καὶ ἔπειτα λάβε τὴν ὑπεύθυνόν μου ζωὴν. » Καὶ ἀνέστιος, καὶ λιμώττων, καὶ ἀνὰ ἐν ῥάκῳ ἀφίνων εἰς ἐκάστην ἀκανθαν τῆς ὁδοῦ, ἦλθα ἐδῶ νὰ ἰδῶ καὶ μὲ τοὺς θνήσκοντες ὀρθαλμούς μου τὰ μέρη δι' ἐσχάτην φορὰν, τὰ μέρη ὅπου εἶχον ζῆσαι παιδίον ἀκακόν, ὅπου μ' ἐθέρμαινε ποτὲ ἡ ἀγάπη σου, καὶ τοῦ πατρός μου ἡ φιλοστοργία. Καὶ ἦλθα ἡμιθανής, καὶ ὅταν ἐπλητίασα τρέμων μὴ ἡ ἀναπνοή μου μολύνῃ τὰ ἱερὰ ταῦτα μέρη καὶ συνταράξῃ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὅποιαν σοὶ δίδει ἡ ψυχικὴ σου εἰρήνη, ὑπέκυψα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν αἰσθημάτων μου, καὶ ὑπὸ τὸν κάματον, καὶ τὴν ἀντιτίαν καὶ τὴν κατανάλωσιν τῶν δυνάμεών μου, καὶ ἔπεσα νὰ ἐκπνέσω εἰς τὴν ῥίζαν ἐκείνην. Συγγνώμην, συγγνώμην, ἀδελφε, καὶ ἄρες με ἔπειτα ν' ἀποθάνω εὐδαίμων, ν' ἀποθάνω εἰς τὸ στήθος σου, ὡς, ὅταν ἦμην μικρὸς, εἰς τὸ στήθος σου ἐκοιμώμην.

Καὶ ταῦτα ἔλεγε κλαίων πικρῶς. Ἀλλ' ὁ ἀδελφός του,

— Ὅχι, νὰ μὴ ἀποθάνῃς, ἀλλὰ νὰ ζήτῃς, τῶ εἶπε, πλησίον μου. Νὰ ἐπαναφέρωμεν τὰς γλυκείας ἐκείνας ἡμέρας τὰς ὁποίας ἀναπολεῖς καὶ τὰς ὁποίας ποτὲ δὲν ἐλησμόνησα. Θὰ μ' ἀφήτῃς νὰ ἱατρεύσω τὴν

ψυχὴν σου, δυστυχῇ πεπλανημένη, θὰ μ' ἀφήτῃς νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸν κρημνὸν ὅπου τὰ πάθη σ' ἐκύλισαν.

Ἐκτοτε ὁ Ἰωνᾶθάν κατώκησεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ δι' εὐπειθείας εἰς τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ, δι' ἐγκρατείας, διὰ φιλεργίας ἐπροσπάθησε νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ παλαιὰ σφάλματά του. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἐπέδωκε τόσον εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τὰ καλὰ ὅλα, ὥστε οἱ ἄνθρωποι τῷ ἀπέδωκαν τὴν ὑπόληψιν των, καὶ τὴν δραστηριότητά του ἀντέμεψαν ἀξιόλογα κέρδη. Δὲν ἠθέλησεν ὅμως πλέον νὰ κάρπωθῃ τὸν πλοῦτον τοῦτον δι' ἑαυτόν, τὸν προσδιώρισε δὲ ὅλον διὰ τὰ τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ του, εἰς τὰ ὅποια, ἀνατρεφόμενα ὑπὸ τοὺς ὀρθαλμούς του, ἔλεγε πολλάκις.

— Παιδιά μου, σέβεσθε καὶ ὑπικουέτε τοὺς γονεῖς σας, συνηθίσατε εἰς τὴν ἐγκράτειαν καὶ εἰς τὴν φιλεργίαν, καὶ σπουδάζετε ἐπιμελῶς ἐν σοφίᾳ εἴθῃ νῆα, διὰ νὰ μὴ γίνητε δυστυχέστατα ὅταν ἡλικιωθῇτε.

A. P. P.

ΑΣΣΥΡΙΑΚΑ ΜΑΡΜΑΡΑ.

Ὅσάκις ἐξέρχωμαι ἀπὸ ἐν τῶν τῆς Εὐρώπης μεγάλων Μουσείων, ἐν τῶν ἀπεράντων ἐκείνων Πανδαιμονίων τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας, ὅπου συνοικοῦσιν ὡς εἰς πόλεις μυρ' ἀνθρώπους δλόκληρα ἔθνη γλυπτὰ ἢ γραπτὰ, ἀντὶ νὰ ἔχω τὴν κεφαλὴν ἰδεῶν πλήρη καὶ ἐντυπώσεων, τὴν αἰσθάνομαι ἐξ ἐναντίας κενὴν, καὶ ἀδυνατοῦσαν δυνά νὰ συνάψῃ ἰδέας. Ὁ θαυμασμὸς πολεμεῖ τὸν θαυμασμόν, τὸ πνεῦμα ἵπταται ἀπὸ ἐντυπώσεως εἰς ἐντύπωσιν, καὶ εἰς τὸν κατακλυσιζόμενον αἰσθημάτων ἅτινα ἐπιπίπτουσιν ἐπ' ἐμὲ ἀδρόα, πνίγεται καὶ αὐτὴ ἡ μνήμη. Μόνον δ' ὅταν ἐκ τοῦ κυκεῶνος τοῦτου κατορθώσω ἐν ἀντικείμενον ν' ἀποσπάσω, καὶ νὰ μονώσω αὐτὸ, πάντα τ' ἄλλα προσωρινῶς ἀποκλείων, τότε ἡ εἰκὼν τοῦ ἐγείρεται ζωηρά εἰς τὴν φαντασίαν μου, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου ἀντηχεῖ ἡ χορδὴ ἣν εἶχε κρούει ἡ θεὰ του.

Αὐτὸ τοῦτο ἠθροάθην καὶ ἀπ' οὗ ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ Βρεταννικὸν Μουσεῖον, τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ταμεῖον τῶν ἀριστοτεχνιμάτων τῆς ἀρχαιότητος, ὧν ἕκαστον ἐδύνάτο ν' ἀρκέσῃ εἰς τὴν δόξαν τῆς ἀγανοῦς πόλεως ἣν κοσμοῦσι. Τὰ αἰσθητά ἐκκλῶντο θορυβῶδη ἐντὸς μου, καὶ αἱ ἐντυπώσεις ἐπέπετον ἐπ' ἐμὲ ῥαγδαίαι μάτην ἠθελον ζητῆσαι νὰ διατάξω αὐτάς, καὶ νὰ θέσω τίνα πρῶτην, τίνα δευτέραν, διότι ὅλαι μοὶ παρίσταντο πρῶται. Ἐν ᾧ ἀπὸ τὸν ὄνυχά τοῦ χρόνου ἐξεσμέναι ἐπιγράφαί, ἡ τεμνύγια ἀρχιτεκτονικὰ περὶ εἰκοδομῶν μαρτυροῦντα, μ' ἐδύθιζον εἰς σπουδαίας μελέτας, αἰφνης συγχέουσα τὰς ἰδέας μου μὲ προσημεϊδία μεταξὺ αὐτῶν πονηρὸν βλέπουσα. Ἀφροδίτη γλυφίδος Ἑλληνικῆς ἡ φαντασία μου ἐστρέφετο πρὸς αὐτήν, καὶ τὴν ἐνηγαλίζετο, καὶ εἶθαλε τὴν ἀμί-